

NÁDASDY ÁDÁM

Nyírj a hajamba

Megjelent

NÁDASDY ÁDÁM

hetvenedik születésnapjára

NÁDASDY ÁDÁM

Nyírj a hajamba

Versek

2009–2017

© *Nádasdy Ádám*, 2017

ÚTBAN A KÖZPONT FELÉ

S ha semmiről sem vennék tudomást?
Mennék előre, biccentve jobbra-balra:
kezicsókolom, szervusz, szia.
Meddig jutnék? Lenne-e pofám?
Ha visszaköszönnek, az ő bajuk.
Mennék előre, hajló sás között.
Nem kell érdemi reakció, nem tudok
betérni asztalukhoz. Mind szomszédok,
szevasztok, jónapot. Nézzem az arcokat?
Az utat már tudom, bemagoltam a leckét.
A portás előtt (legfőképp!) merev nyakkal
kell elmenni, nehogy kérdezzen bármit is.
Azt válaszolnám: a Központba, persze.
Ott kell lennem, énrám számítanak.
Lehet, hogy nem számítanak, de arról
most hirtelen nem vennék tudomást.

A MÚLT FALÁN A RÉSEK

Szűcs Attila Két őr című képére

Sorolhatnám sokáig, hogy mire kell vigyázni,
a szeméremre főleg, azt leránthatja bármi,
és kásává puhíthat az első őszi zápor.
Fényes csizmában állni és várni: az a bátor.
Nem lettem soha készen, így le sem lepleződtem,
inkább, ahogy a dudva, saját fejemre nőttem.

A múlt falán a rések átengedik a fényt.
Hadd hajtsam le az arcom: ugráló lándzsaként
egyre döfköd szemembe a keserves sugár.
Az őrnek más a dolga. Nem tudja, mire vár.
A lényeg: ahol ő van, álljon egy másik is.
Én gyáva sose voltam, csak kissé labilis.

Most is riaszt a nagyság. Mégiscsak gyáva voltam,
de persze érthetően, okosan, indokoltan.
Ezért dolgom az őrzés, mondom halkán magamnak.
A hősök, ők előre, a jövőbe rohannak,
míg én csak hátra nézek, a múlt réseibe,
pedig már nem remélek váltótársat ide.

Az ablakok ragyognak, zenél a sok szoba,
a bátrakat fogadja a ház négy oszlopa.
Személytelen vagyok már, több példány van belőlem,
hadd fődjem el az arcom, nincs ember itt, csak őrszem.
Sorolhatnám sokáig, miért kell zártan állni,
s mint karton az esőben, nagyon puhára ázni.

DERÉKSZÖG

Mit tesz a perspektíva, mit tesz a benn
és a kinn? Vannak arányok, van építkezés,
mozdul az újabb embersor, kezét a téglá
éleihez idomítja, van derékszög.

Hámlik a domboldal, nincs ott nekem
életszerű tartózkodási hely.
Futnak a sínek körbe inkább
rettentő unalmas réteken.

Könyökkel, oldalba, a legnagyobbakat
is meg lehet bökní, ha elég közel
pimaszkodunk, s közben a tervrajzot
tudálékosan eléjük simítjuk.

Nem lehet egyszerre a templomot
kívülről látni és belülről.
Mozdul az embersor, aztán kimennek,
én a toronyból bámulok utánuk.

KERINGEK KÖRÜLÖTTED

Nem merem leírni, hogy elmegyek,
erdős patakpart a szemöldököd
kis rándulása, ahogy nézel utánam.
Nem téma, hogy levegőért kapkodok,
vándorló homokdűne a lélegzeted,
ahogy távvezérled a szuszogásom.
Nem szólok, hogy nem találom a féket,
légsákom vagy nekem, nagy csattanás
lesz majd, beléd szorul az arcom.
Mozgok a hátadon, mert árapály vagy,
városok közepéig besodorsz,
aztán engedsz ki, tengerekre, messze.

Magvető Könyvkiadó és Kereskedelmi Kft.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2016-ban
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Korrektor Schmal Alexandra
A kötetet Pintér József tervezte
A szerző portréját Szilágyi Lenke készítette
Kiadványszám 8817
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3505 4